

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Namdar Rahmi Karatay ◆ Mehmet Gözükarar ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Osmanođlu ◆ Mehmet Pektaş ◆ M. Hanefi Yılmaz
- ◆ Hikmet Kızıl ◆ Memik Kömeki ◆ Mustafa İmir ◆ Yemliha Gürlek
- ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Haşim Kalender ◆ Ramazan Yıldız ◆ Cahit Can

77 Sayı 21 Temmuz 2024

Sahibinden Komik/On -Bip Bip-

◆ Mehmet Pektaş

(Açık kara yayın ilkeleri gereği bu bölümdeki bazı yerler “bip”lenmiştir.)

Cengiz misafirlerini ofisine alırken gözlerini yumup tıpkı bir çiçeği koklar gibi derin derin birkaç nefes çekti. Bu harekete anlam veremeyen Yancı Mert patronuna sokuldu.

“Abi, hayırdır ne kokusu aldın?”

Cengiz’in yüzünde güller açmıştı, yönünü Mert’e doğru dönüp ellerini ovuşturdu:

“Para kokusu oğlum para!” Mert, biraz daha dikkatli baksa patronunun gözlerinde tıpkı çizgi filmlerdeki gibi dolar işaretlerini görecekti. Cengiz, para kokusunu özel eğitilmiş köpekler gibi en az kırk metre öteden alırdı, onun süper güçlerinden birisi de buydu. Daha önceden tanıdığı ve çeşitli işlerini gördüğü Bekir Usta, Sıvacı Abdullah, Kahveci Süleyman ve Hamdi’nin maddi durumlarını biliyordu. Bu yüzden para kokusunun kendi hâlinde bir emekli gibi görünen ama tam bir kirli çıkı olan Rasim Bey’den geldiğini anlamıştı. Hatta süper güçleri sayesinde onun yakın zamanda hanım tarafından sağlam bir mirasa konduğunu bile tespit etmişti. Ağzından salyalar aka aka hemen izzet ikrama başladı.

“Ne içersiniz?” diye sormak yerine “Kahveleri yemekten önce mi içelim sonra mı?” diye sordu. Misafirler yemek yememe konusunda diretince Cengiz, koşup kendi eliyle kahveleri getirdi, dili bir karış dışarda konuklarına ikram etti.

Kahveler içilirken boş durmuyor, Rasim Bey’i âdeta gözleriyle soyuyor, ceplerini boşaltıyordu. Çay kahve faslı bittikten sonra,

“Hayırdır hangi rüzgâr attı sizi buraya?” diyerek sözü açtı.

Bekir Usta, Rasim’i gösterdi:

“Rasim abi, bizim kahvenin müdavimlerinden. Bir derdi var çöze çöze Cengiz çözer dedik.”

Cengiz hemen atladı:

“Sen hiç canını sıkma Rasim abicim, hallederiz.”

Rasim Bey, gayriihtiyari kendisine Cengiz’i tavsiye edenlerin yüzüne baktı. Sonra Cengiz’e döndü:

“Daha sorunu bilmiyorsun ki.”

Cengiz, Rasim’in üstüne atlayıp tombul yanaklarından ısırılmamak için kendini zor tutuyordu.

“Sen emret canım abicim, her şeyi çözeriz.” dedi.

Rasim Bey, arkadaşlarının da işaretiyle söze başladı:

“Kiracıyı çıkaramıyorum.”

“Ben çıkarırım.” dedi Cengiz.

Rasim Bey’in dilinin ucuna “Nah çıkarırsın!” demek geldi ama yuttu. Sakin sakin anlatmaya devam etti.

“Evladım kiracı hukuk profesörü. Mevcut kira kanununun taslağını da bu adam yapmış.”

Cengiz’in iştahı kabarmıştı bir defa. Rasim’in parasını yemedi rahat etmeyecekti:

“Gerekirse kanunu değiştiririz.” dedi.

Kahveci Süleyman:

“Yok devenin bale pabucu, o kadar da değil Cengiz.” dese de Cengiz gayet kendinden emindi. Telefonunu eline aldı:

“Bir telefona bakar.” dedi.

Misafirler bön bön birbirlerinin yüzüne baktılar. Rasim Bey hiç umudu olmasa da:

“Evlad bu işi çöz dile benden ne dilerse.” dedi.

Cengiz:

“Sen karışma Rasim abicim o iş bende.” dedi.

Misafirler gitmek için kalkarken Cengiz, Rasim Bey’e hemen bir kartvizit uzattı. Sadece onun duyabileceği bir tonla konuştu:

“Rasim abi, her türlü alım, satım yatırım işlerinde buradayım.”

Rasim:

“Oğlum ben bir emekli adamım ne alıp satayım bu yaştan sonra. Şu kiracıyı çıkaralım yeter.” dedi. Cengiz, Rasim’e iyice sokuldu:

“Hani hanım tarafından falan miras kalır, kimseye güvenemezsin. Etrafta yamyam çok, kafanı karıştırırlar, paranı elinden alırlar. Bana gel. Bu kardeşin en doğru yolu gösterir.” diyerek Rasim’e narkozu verdi. Rasim, kafası uyuşmuş hâlde arkadaşlarının kolunda ofisten çıktı. Hatta bir ara diğerleri Cengiz’le vedalaşmak üzereyken Rasim Bey’in kolundan çıktılar, adam düşeyazdı.

Cengiz misafirlerini uğurladıktan sonra iş telefonlarını kapattı, özel telefonunu da uçak moduna alıp oyun oynamaya başladı.

Yapılan işlerden yüzde alan Mert:

“Abi ne güzel çalışıyorduk, neden kapattın telefonları?” dedi.

Cengiz:

“Çalışıyorum zaten beni rahatsız etme. Git çay söyle bana” dedi. Burada aslında çalışan Cengiz değil, kafasındaki tilki sürüydü.

Tam bu sırada ofisin kapısı açıldı. Ortalık cınladı:

“Cengizzz!”

“Allah!” diye yerinden sıçradı Cengiz.

“Buse sen ne arıyorsun burada!”

Kadın, çantasından çıkardığı defteri Cengiz’e fırlattı.

“Ulan düzrü, ulan bip oğlu bip, ulan bip, ulan biiip biiip biiip biiip! Bir de bizim işe dünyanın en eski mesleği derler. Bu meslek senin gibisini görmedi şerefsiz! Veresiye defteri tutturdun bana ulan bip bip bip biiip!”

Buse, tekrar çantasını karıştırıp bu defa bir sustalı çıkardı:

“Kapat lan hesabı biiip!” diye bağırıldı.

Cengiz, koltuğunda iyice büzüldü. Cüzdanından çıkardığı kredi kartını usulca uzanıp cılız bir sesle karşılık verdi.

“Kart geçiyor muydu sizde?”

Buse:

“Ulan bir de yanımda kart makinası mı taşıyayım?”

“Hayatım ben devamlı müşteriyim, bir sakın olsun.”

Buse Cengiz’e iyice yaklaşıp bıçağı gırtlığına dayadı.

Cengiz:

“IBAN’a atsam” diye kekeledi.

Buse, bir eliyle telefonunu çıkarıp IBAN’ı açtı.

“Gönder bipp!”

Cengiz telefon bankacılığına girip Buse’nin IBAN’ını birkaç rakam hatalı olarak yazdı:

“Açıklamaya ne yazayım?”

Buse:

“Bip bedeli yaz bip çocuğu. Bip bedeli!” diye bağırıldı.

Cengiz, gırtlığına dayanan bıçağı elinin tersiyle hafifçe yana kaydırdı:

“Tamam yazdım, birazdan gelir. Sen hele şöyle bir otur güzelim.” dedi kibar bir sesle.

Buse, bu andan itibaren Cengiz’in yamuk yapamayacağını düşündüğünden onun gösterdiği yere oturdu. Sustalıyı çantasına attı:

“Ha şöyle ben paramı alırım!” dedi.

Cengiz:

“Alırsın hayatım. Senin elinden kimse kurtulamaz.” diyerek pozisyonunu düzeltti. Buse fark etmese de o anda psikolojik üstünlüğü de ele geçirdi.

Hemen kapının dışına sinmiş olan Mert’e seslendi:

“Mert oğlum Suat’a söyle bize kapiçino getirsin.”

Mert afallamıştı, kafasını kenardan uzatıp karşılık verdi:

“Abi, Suat’ta kapiçino ne arasın? Altı üstü çay ocağı...”

Cengiz, suratını sertleştirdi, kaş göz işaretiyle:

“Ne diyorsam onu yap. Selamımı söyle getirsin çabuk. Ağır misafirimiz var.”

Buse’nin gözü telefon bankacılığındaydı.

“Hani lan bip gelen giden yok!” dedi.

“Hayatım, bizim bankadan biraz geç düşüyor. Yarım saate geçer.” dedi Cengiz. Yarım saat onun için yeter de artardı bile. Bu sırada Cengiz’in zihninde ampuller peş peşe yandı. Hemen yerinden kalkıp Buse’nin karşısına oturdu.

“Aşkım seni bana Allah gönderdi. Seninle büyük bir iş çevireceğiz. Bir kiracı var, evden çıkmıyor. Doğru ona gideceksin, biraz cilve cümbüş... Adamı kafesledin mi bana bir telefon... Ben eşyalı bir dairenin konumunu atarım sana. Güreş anında sizi gizli kamerayla çekeceğim, gerisi bende. Dairede kamera sistemi falan kurulu zaten, sen bir şeyle uğraşmayacaksın. Uzaktan hallederiz kaydı, kuydu.”

Buse:

“Cüş cüş! Muhabbet tellallığına da mı başladın Çakal Cengiz?”

Cengiz, Buse’nin yanına geçip elini boynuna attı:

“N’olacak hayatım mesleğin değil mi? Parasını fazlasıyla alacaksın. Sana bu iş için helalinden...”

Buse’nin kaşları çatıldı:

“Helali haramı karıştırma şimdi.”

“Tamam, sana temizinden 10.000 lira.”

“Ulan 10.000 liraya ben... Tövbe tövbe... 200.000 Cengiz efendi.”

Yapamayacağı şeyler için söz vermede ve bol keseden atmada bir üstat olan Cengiz’in için sorun yoktu.

“Tamam hayatım 200.000 olsun. Bu kapiçinonun da de geleceği yok. Haydi sen hemen git de şu işe başla.”

Buse terslenecek oldu:

“Para gelmedi hâlâ Cengiz Efendi!”

Cengiz, telefonun ekranını Buse'ye doğru gösterip çekti.

"Gönderdim işte hayatım. Ben öyle şey miyim? Aşk olsun. İstersen dekont atayım."

Buse, Cengiz'in inandırıcı tavrı karşısında üsteleneemedi. Daha doğrusu bu kadar köşeye sıkışmış hâldeyken yalan söyleyebileceğini düşünmedi.

"Tamam tamam. Kim şu adam? Adresini ver."

Cengiz, Buse ile birlikte dışarıya çıktı. Bu sırada Buse'yi güzelce ikna etmeyi başardı.

"Adam, üniversitede profesör. Sen kendini öğrenci olarak falan tanıtırısın. Olmadı, insan vücudu zaten uzmanlık alanın. Nerede ne var bilirsin. Anatomi asistanıymışsın yeni gelmişsin falan fişmekan... Oradan yürürsün. Benim attığım para hesabına geçince de haber ver. Ben evhamlı adamım, içim rahat etmez."

Sokağa çıktıklarında Cengiz'in çevirdiği filmlerin müdavimi olan Mert de peşlerindeydi. Abisinin Oskarlık oyunculuğunu zevkle izliyor, alkışlamak için kendini zor tutuyordu.

Cengiz, hemen bir taksi çevirdi. Buse'yi yanağına öpücükler kondurarak taksiye bindirdi. Taksinin tekerleri dönmeye başlamıştı ki Cengiz, kafasına inen çantanın acısıyla bağırdı:

"Yandım anam!"

Kuruyemişçi Arif'in leblebi kavurma makinesine tutunmasa yere düşecekti. Kafasını çevirdiğinde karşısında kız arkadaşı Eda'yı buldu. Beyninin duvarları aynı gün içerisinde ikinci defa bir kadın sesiyle çınlıyordu.

"Cengizzz! Sen beni aldatıyor musun kim bu kadın?"

Cengiz, bir eliyle kafasını ovuşturuyor, bir eliyle de etrafta dönen yıldızları savuşturmaya çalışıyordu. Çanta tekrar havaya kalkınca iki bir darbeyi göze alamadığından,

"Hangi kadın hayatım?" diyerek zaman kazanmaya çalıştı.

Kadın tepindiği yerden:

"Biiipp biiip! Hangi kadın olacak, biraz önce öperek arabaya bindirdiğin kadın!" diye bağırdı.

Cengiz, kaşla göz arasında yüzüne en saf maskeyi takarak,

"Haa o mu asker arkadaşım." dedi.

Mert, filmin en can alıcı sahnesini yakından görmek için kuruyemiş tezgâhına iyice yaklaşmış, bir avuç da çekirdek almış çitliyordu.

Kadının gözleri büyüdü:

"Cengiz, sen bip misin? Gözlerimle gördüm, arabaya binen kadını oğlum. Ne asker arkadaş? Sen benimle bip mi geçiyorsun biiip!" diye haykırdı.

Cengiz:

"Vallahi asker arkadaşım hayatım, Mahmut. İstanbul'a gelince uğradı."

Kadın:

"Cengiz delirtme beni, neresi Mahmut bunun? Basbayağı kadın."

Cengiz canının acısıyla ağlamaklı:

"Dönmüş işte hayatım. Ne bileyim ben? İçinde varmış demek ki! O zamanlar da meraklıydı böyle kadını şeylere."

Cengiz, müthiş oyunculuğuyla olayların akışını bir anda değiştirirken Mert de donmuş kalmıştı, şaşkınlıktan avucundaki çekirdekleri yere bırakıverdi. Dudağının ucunda bir parça kabuk öylece kaldı.

Eda büyük bir şefkatle Cengiz'e sarıldı. Kafasını elleriyle kontrol etti:

"Ayy ben de ne sandım? Özür dilerim aşkitom. Çok canın yanıyor mu hayatım?"

"Aşk olsun hayatım. Ben öyle şey adam mıyım? Senden başkasına bakar mıyım?"

Cengiz, bir an düşecek gibi olunca Mert de koşup patronun koluna girdi:

Cengiz, Mert'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Bu ofisin ya ismini ya yerini değiştirmeyince bize rahat yok. Bugünden tezi yok, hemen bir yer aramaya başla. Çok göze de batmasın fazla kuytu da olmasın. Hatta mal sahibi ile papaz olmuş bir esnaftan devralırsak çok da kira vermeyiz. Senden haber bekliyorum. Hemen şimdi kaybol ve işe başla!"

Mert'in yüzü allak bullak olmuştu. Ofisten çıkarken kafasında uçuşan sorulara cevap aramakla meşguldü.

"Patron gerçekten mi ofisi değiştirecek? Mal sahibi ile papaz olmuş esnafı nereden bulacağım? Hem göze batmayacak hem de kuytu yerde olmayacak mekânı nerede? Ulan Cengiz abi senin var ya bip bip bip!"